

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša. Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Tržaški mestni zbor in Slovenci.

Pod tem naslovom piše „Edinost“ o javni seji Tržaškega mestnega zbora dne 4. t. m. tako:

Prvi govoril je Rinaldini poudarjajoč skrb mestnega župana za prospeh Trsta, ljubezen in zvestobo mestnega zbora do presv. vladarske hiše. Skrb novega mestnega zbora naj bi bila obrnena v gmotni prospeh našega mesta. Mestni zbor naj bi se glede tega sporazumel s trgovsko zbornico. Trst naj bi ostal zvest vladarski hiši: to upa zato, ker je on (dež. namestnik) osebno znan z večino udov mestnega zbora. Slednjič upa od novega župana, da bode vedel dovesti Tržaški mestni zbor do one veljave, kojoj tirja državna varnost.

Ne vemo, če je bil govor odobravan. Pač pa vemo, da v vsem govoru cesarskega namestnika neso niti z besedico omenjeni Slovenci, ki zavzemajo dobro tretjino tukajšnjega prebivalstva. Iz vsega govora veje neko božkanje in prilizovanje lahonski radikalni stranki. Gospoda namestnika govor nosi na čelu pečat mlačnosti, neodločnosti sedanje deželne vlade. Ista nikakor ni odločna in stroga, kakor bi morala prava vlada jedino le postopati s stranko, katera se je pokazala že večkrat nasprotno avstrijskim interesom Trsta. Na tak način, gospod namestnik, nikdar ne pridemo na Primorskem do zaželenega miru mej narodnostmi! Ako ves avstrijski čut sedanjega mestnega zbora obstoji zgolj v osebni prijateljstvu nekaterih mestnih svetovalcev z gospodom ces. namestnikom — pač slabo podlago ima „avstrijski čut“ v Trstu in zmaga avstrijska ob zadnjih volitvah ni družega, nego nevaren humbug.

Je-li 40.000 Tržaških Slovencev res tako od nič, da se jih ces. namestnik niti z besedico ne sme spominjati, ter upa na boljšo prihodnost Trsta brez vzajemnega sodelovanja Tržaških Slovencev? Je-li smo tudi v očeh cesarskega namestnika še vedno tlačena „raja“ in razume tudi ces. namestnik sam izvedenje narodne ravnopravnosti tako, kakor uradna „Triester Zeitung“, po katerej smo Slovenci v Trstu popolnoma ravnopravni z družimi narodnostmi? Mi obžalujemo plitvost in jednostranstvo namestnikovega govora osebno iz razloga, ker smo se nadejali, da nam bode sedanjí namestnik pravičnejši.

Drugačen je govor župana Bazzonija. Že na prvi pogled vidiš, da prvemu možu Trsta ni za stvar, ampak za — fraze. In res, govor ta družega ni nego kup fraz in vezanih otrobij. Vse je le „pro forma“. Zatrjuje udanost presv. cesarju in upanje, da bode mestni zbor lojalen, da bode isti skrbel za gmotno in duševno korist Trsta itd. Mestni zbor bode delal na to, da zboljša šolstvo (sic!). Največja duševna korist pa, katero bode novi mestni zbor gledal liki punčico svojega očesa, in katero korist vsak pravi Tržačan želi, da se pred vsem goji — ta je „la nazionalità italiana del paese!“

Tudi za nas Slovence, Tržaške okoličane, imel je gospod župan besedico.

„Treba opomniti — rekel je — da je Tržaška okolica večinoma obljudena po zemljakih slovenske narodnosti, kojih zastopniki tudi sede v mestnej zbornici. Radi bi poskrbeli na najboljši način, da vladajo še dalje najboljši odnošaji mej okoličani in mestjani, ter jeden družega vzajemno podpiramo; vsi naj bi bili bratje, kakor pristoji občanom iste občine. Po liberalnih načelih, katera vodijo mestni zbor, spoštujemo mi narodnost okoličanov, kakor spoštujemo ono krepko narodno deblo, čigar bitva so naši okoličani, kajti i ono nastoja, da se vedno bolj mika in izobrazuje.“

Polna usta ljubezljivosti in laskavih besed za nas je imel do tu gospod župan. Mi bi v teh načelih res uvidevali najboljša in istinito liberalna; v županu pa moža po volji božji. Ali kmalu se je skesal in pokazal tudi svojo voljo prav. „Če bi pa — nadaljuje — kak slab slučaj zanesel v okolico drzne agitatorje, kateri bi ali iz častihlepčnosti ali iz družih namenov jeli motiti vzajemno mirnost mej okoličani in mestom, ali zahtevati pretirane in absurde stvari, užigati jezo v narodu, ter ščuvati na nesmiselna izzivanja, sedaj bomo vsi vzdignili naše ščite, kajti nosili bi odgovornost, da smo brezobzirno gledali, kako se blati naša latinska kultura, „fulgida figlia dei secoli remoti!“

„Der Mohr ist gewaschen worden, der Mohr kann gehen!“ — opral nas je ljubi gospod župan Bazzoni, nas Slovence, in mi naj bi mirno požrli, kar nam ljubček Tržaških črncev po krivici natveza?

Izrekli ste, da si želite miru z okoličani. Je li pa umesten, mogoč tak mir? Ne. Mir, katerega

nam ponujajo lahonski laži-liberalci, bil bi našemu že tako preveč tlačnemu narodu — gotova smrt. Pripoznavajo nam sicer ti volkovi v jagnjetovih kožah, da imamo pravice do naobrazbe, pri tem pa se boje „agitatorjev“. Vsi rodoljubi, katerim je na srci blagor svojega rodu, koji uvidevajo žalostno stanje uboze okolice — ki je na milost prodan strastnim Lahonom na magistratu — veljajo tem možem za nesramne, drzne agitatorje, katerim je napovedan odločen strasten boj! So li ta načela pravega liberalizma, na katerega se sklicuje ta gospoda. Liberalci pač ne more biti, kdor želi smrt drugim, da sam živi.

Od intransigentne progressive stranke si pač družega ne moremo nadejati; čudimo se pa in očito protestujemo proti deželni vladi, katera najde svoje dopadajenje v tem očitnem teptanju državnih zakonov in zanikanju vseh narodnih pravic 40.000 Slovencev in to v javni seji mestnega zbora in pri instalaciji župana!

Bode li naših pet poslancev na to izzivanje molčalo in mirno požrlo krivično postopanje z nami? Čas je skrajni, da se organizujemo, ter se odločno upremo teptanju naših, v državnih zakonih zajamčenih nam pravic.

Konec županovega govora in vedenje vlade same nam jasno kaže, da si tudi od sedanjega „avstrijskega“ zbora ne smemo pričakovati pravice.

Molčanov o Madjarih.

Potujoči sotrudnik Peterburškega lista „Novoje Vremja“ začel je v tem dnevniku priobčevati pisma o notranjih in vnanjih odnošajih avstro-ogerskega cesarstva. Pod naslovom „V Vengriji“ priobčuje svoje opazke o Ogerskeji, katere je zajel iz občenja v Pešti s prvaki raznih strank zlasti z Irányijem, Abrányem, Falkom, Vamberiem itd. One opazke so v mnogih ozirih zanimive, zato hočemo priobčiti ob kratkem njih glavno vsebino.

Oni prvaki so zagotavljali, da ni res, kar je nemško časnikaštvo razglasilo, da Madjari sovražijo Ruse. Mnogi so temu dodali: „Mi sovražimo samo Nemce.“ Hkratu so pa trdili vsi, ne izvzemši Irány-ja, da odobravajo vnanjo politiko Tisze in da tripelalijanco zmatrajo za koristno za Ogersko. Mej prvo in drugo trditvijo — dobro opomni Molčanov — je očitno nasprotje; pa on jih je zategadel

LISTEK.

Slike litevske.

V palači in dvorci.

(Češki napisal E. Jelinek, posl. V. Nevin.)

(Dalje.)

K Sigmuntovki prav tako.

Na obeh straneh panske poti šumeli sta dve vrsti visokih topolov. Brez njih ni nobenega pravičnega poljskega litevskega kota. Po vejah je polno ptičev ščebetavij in skakajočih.

In ti vrsti ponosnih topolov vlečeta se v pravičnej črti skoro v brezkončnost, bližajoči si perspektivno bolj in bolj, a tam daleč nekje stavi se jima kljubovalno na pot bela stena magnatskega dvora, katera je pretrgala nanaglomano njijino velečastno vrsto. Tu in tam dviga se le še kak topol v modro nebo pred udomom v park ali k studencu. Ali tudi vsak teh topolov dviga se tako pogumno, kakor bi dobro vedel, da je v rodu s temi, ka-

tere je z lastno roko v otroških letih zasadil v okolici Varšavskej junaški zmagovalci nad Turki.

Po takej poti torej in po takih drevoredih dospel sem v Sigmuntovko. Prostorno poslopje, krito z lepo streho, svedočilo je že po vnanosti, da tu prestopim imovit litevski prag. Prostor pred „palacikom“ je bil posut z žoltim peskom in lepo okrašen z dragocenimi skupinami cvetic.

Vse to je delalo nad mero dober utis. Ali kaj je značila vsa unanja uglednost v primeri s tem, kar naj Te iznenadi v notranjosti! Tam pride potnik gotovo — ako mu je le srečna in ugodna prilika — v samo naročje vaškega razkošja in neizkaljenega panskega življenja na Litvi!

Jedva zavije moj voznik iz topolovega drevoreda in zapelje na žolti pesek, spoznal sem, da v teh mestih danes nisem prvi gost. Na desni strani od poslopja stala je že lepa vrsta vozov, večinoma dobro zaprašenih in tudi zablacenih.

Ali nisem se temu čudil.

Saj sem vedel, da sta zavila pod ta krov baš na prvi obed k ženinim roditeljem najšrečnejša novoročenca na svetu. Stoprv pred nekoliko dnevi

prisegla sta si v starej litevskeji cerkvi večno vernost — a takih slavnih trenutkov ne skonča noben šlahtski dvor brez velike množice od daleč in blizu zbranih gostov: tu skličejo vse sorodnike in prijatelje in ne pozabijo nobenega dobrega pana sosedu. Dveri odpirajo se do kraja in vsak srčno teši radostnim shodom družinskim.

Odveč bi bilo slikati, kako so mene vsprejeli ti dobri ljudje — dosti bode, ako omenim, da nazvan po samem gospodarji gostom in da sem zato, prestopivši ta prag, postal bog, kakor ostali. Saj veste, da v Poljakih „gost v hiši — bog v hiši“. Razen tega vender ne morem tajiti, da sem nehoti mislil, ogledavši se okolu sebe, po vseh prisotnih panah in panij vsake starosti, da je v tako številnej in šumnej družbi — moja skromna oseba skoro od več. Čutil sem takoj, da jim jemljem prostor, kateri je bil že razven tega majhen, in da bode pri mizi še tesneje. Tudi gospodinji dela tak gost tujec skrbi...

Ali to je na Litvi tako. Skličejo si sto osob in ako jim pade še kdo na pot — pozovejo ga tudi.

tudi povpraševal, če ne vidijo, da je Ogerska sedaj v službi Nemčije, o katerej trde, da jo sovražijo. Večina hotela je to nasprotje raztolmačiti s samimi frazami. Jediní Irany odgovoril je odkritosrčno: „Rusija hoče pokoriti narode balkanske, a tripel-alijanca ima moč, da to zapreči.“ Molčanov se je na to zasmijal. Abrany pa reče: „Rusija molči, Nemci pa nam govoré; Rusija molči in mi ne vemo, kaj hoče, dočim Nemci prihajajo k nam s predlogi.“ Molčanov je na to opomnil, da je nedavno rekel v saboru jeden najgorečnejših madjarskih politikov Eötvös Tiszi: „Če minister naš plaši, da hoče Rusija nas požreti; perspektiva, da Nemci nas pozobljejo ni nič vabljivejša in slajša.“ Szabo in Vambéry rekala sta Molčanovu, ko bi imeli izbirati, ali naj Madjari postanejo Rusi ali Nemci, gotovo bi se odločili za prvo. Jeden poslanec je rekel: „Ako želi Rusija, da bode Ogerska na strani njeni, naj ruska vlada izjavi ogerskim Slovanom, da naj se ne protivijo madjarske oblasti.“ „Pardon,“ — segel je Molčanov dobrodušnemu razgovarjalcu v besedo — „Rusiji je težko odločiti se na kaj, kajti mi imamo okoli 120 milijonov prebivalcev.“ „Cent vingt millions“, vprašal je prostodušnež, pa je zopet ponovil: „Cent vingt millions“. Sploh je Molčanov opazil, da Madjari jako slabo poznajo Rusijo, mnogo slabše nego drugod.

V drugem pismu priobčil je Molčanov opazke svoje o madjarskem parlamentarizmu. Vprašal je opozicijonance, zakaj napravljajo take škandale v zbornici; zakaj se ne bojujejo proti Tiszi s parlamentarnim orožjem in pozivljejo poulično druhaj na pomoč? Dobil je odgovor, da upajo le s škandali vreči Tiszo, kajti na parlamentarni način je to nemogoče. Ogorski državni zbor ne predstavlja v resnici naroda madjarskega. Volitve vršé se samovoljno. Celo leto pred volitvami se ne izterjavajo davki, po zakonu pa zgube volilno pravico oni, ki ne plačajo davkov. Dogodi se, da na dan volitve oddá svoje glasove le deset vladnih pristašev in ako se v pol ure ne uloží ugovor, izvoljen je oni, za kogar je deseterica glasovala. Nadalje gode se v ogorskih volilnih okrajih vsakovrstne nezakonitosti in nasilja, da le vlada dobi večino. Če bi se volitve vršile zakonito, zmagala bi opozicija. Po tem takem parlament ni družega nego vladno orodje, ker vlada zmirom more dobiti večino. Vidite torej, da mej parlamentom in narodom ni nikake zveze.

Tisza je skromen človek, zavistne oči vidijo v njem milijonarja, dočim si dosedaj ni toliko nabral, da bi si mogel omisliti ekvipažo, hodi peš ali se pa vozi v fjakkerji. Aristokracija mu predbaciva, da je skop, ker ne daje dosti gostarij. Ko je povodom razstave dal banket, dal je na mizo Temišvarski šampanjec, po obedu pa smodke po 3 krajcarje. Pa Ogerska mu bode javaljne zahvalna, ker vse gre nazaj in se bliža bankerotu. Židovi so jo skoro že izsesali. V tej mali državi so se že namnožili na milijon duš, in v samej Pešti jih je do 100.000. Vlada, katera se ravna, kakor jej svetuje in ukazuje krščen žid Falk, jih varuje. Židje se popolnem pomadjarijo, tako najdete čisto madjarska imena, za katera se skrivajo pomadjarjeni židje. Rozgonyi imenoval se je poprej Jakob, Hunyady pa Mojzes. Strašni pečat židovskega pritiska leži na vsej Pešti. Odpirajo se nove ulice, grade velikanske

hiše, pa vender se kaže Pešta kot siromašno pokrajinsko mesto v prestolnicih obleki. Molčanov je povpraševal, od kod jemlje mala poljedelska država denar za tako drago obleko, pa Falk mu je odgovoril, da delajo dolgove. In v istini so posojila in spekulacije diviza Tiszine politike. Delati hočejo dolgove in spekulovati, dokler ostane poslednji groš, katerega ne vzemo židje narodu madjarskemu. Potem pa pride bankerot in konec bode tudi državnej samostojnosti Ogerske. Njeni židje se bodo zopet prelevili iz Rozgonya v Jakoba, iz Hunyada v Mojzesa, pa se bodo preselili na osigurano mesto na Dunaj ali pa v Pariz

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani, 9. januarja.

O nemškočeških pogajanjih nič gotovega ne zvemo. Toliko se ve, da odposlanci obeh narodnostij kaj prijazno občujejo mej seboj. Banketi vršé se drug za drugim in več časa posedajo pri dobro obloženi, nego pri zeleni mizi. Tudi baron Scharschmid je bil povabil odposlance na banket. Poljski listi so izvedeli, da se pogajanja vrše proti vsemu pričakovanju jako ugodno, pa vender konečno še ni pričakovati pravega in trajnega uspeha.

Deželni zbor češki snide se baje vzlic češko-nemškim konferencam v kratko zasedanje. To želé Čehi, ker deželni zbor še ni dovolil sredstev za deželno razstavo, ki bode prihodnje leto. Priprave za razstavo morajo se začeti že letošnje poletje, torej je neizogibno, da se snide deželni zbor, da dovoli potrebne izdatke. Zboroval bode pa najbrž le par dni, ker zakon o ljudskih šolah za narodne manjšine v krajih z meševitim prebivalstvom v tem zasedanju ne pride več na vrsto.

Škupni državni finančni minister baje name-rava poprijeti se inicijative, da se v bosenskej stolici priredi deželna razstava. Ta razstava naj bi svetu dokazala, koliko sta Bosna in Hercegovina napredovali pod avstrijsko vlado in tako dokazala, da ni res, kar pišejo ruski listi o propadanju teh pokrajin.

Vnanje države.

Ruski vojni minister je zahteval, da se mu dovoli nakrat velik izredni kredit za oboroževanje. Finančni minister Višnjegradski se je temu odločno protivil. Konečno sta se ministra pogodila, da se bode zahtevani kredit razdelil na več let. Za letos se je v ta namen postavilo v budget 50 milijonov rubljev. Vse vesti, da misli vojni minister Vanovskij dati demisijo, se oporekajo.

Vest, da je Rusija poslala velevladnim okrož-nico zastran bolgarskega posojila, ni povsem istinita. Naročila je le svojim zastopnikom pri velevladstvih, da naj dotičnim vladam sporoče nazore ruske vlade o tej zadevi. Kak uspeh bode imel ta korak, se sedaj še ne ve. Zatrjuje se pa sedaj iz Carigrada, da Turčija pripravlja noto v tej zadevi na velevladstvi. Morda je Rusija hotela s svojim korakom le to doseči, da bi turška nota imela večji uspeh. Nemčija, Avstrija in Italija baje neso več jedine glede bolgarskega vprašanja. Nemčija neče več podpirati avstrijske orientalne politike in se bolj približuje stališču ruske vlade. To se je pokazalo že s tem, da nemška vlada ni dovolila bolgarskega posojila prodajati na Berolinskej borzi.

Ker Sagasta ni mogel sestaviti nove liberalne vlade na španjskem, pridejo na krmilo najbrž zopet konservativci. Verjetno je, da bode nov ministerski predsednik Canovas del Castillo. S tem bode pa pokopano nameravano uvedenje občne volilne pravice. Nova vlada bode pa tudi težko vla-

dala s sedanjima zbornicama in ja bode najbrž morala razpustiti.

Nasprotniki Ircev na Angleškem hočejo vsekako uničiti Parnella. Ker ponarejena pisma, katera so bile objavile „Times“, neso dosegla svojega namena, hočejo se poslužiti drugih sredstev. Dobili so nekega O. Sheo, da bode baje tožil Parnella zaradi prešestovanja, ker je baje imel nedovoljeno znanstvo z njegovo soprogo. Mislijo si, če pride do pravde in ne bode mogel popolnoma dokazati nedolžnosti, bode moral odtegniti se javnemu delovanju, naj ga tudi sodišče naravnost ne obsodi. Na ta način so bili o svojem času uničili moralno izbornega politika Dilkeja.

Dopisi.

Z Murskega polja 8. januarja. [Izv. dop.]

Častnim tržanom so proglasili občinski zastopniki nemške stranke v Ljutomeru g. barona Mac-Nevina, c. kr. okrajnega glavarja, v izredni seji na Silvestrovo, povzdigujoč zasluge omenjenega gospoda, ki si jih je stekel s tem, da je s pomočjo okraja in občine Ljutomer pridobil nam prebivalcem na Murskem polju železnico. Rekel sem, da samo nemški zastopniki, kojih je osmero, so tega gospoda proglasili častnim tržanom, ker štirje zastopniki slovenske stranke, katera reprezentuje veliko večino Ljutomerskega prebivalstva, neso se udeležili te izredne seje. Pravi se, da so bili z drugimi posli zadržani in jeden je celo na to sejo pozabil. No, bodi si, kakor koli. — A Ljutomerski Slovenci si vso to stvar drugače tolmačijo; od njih namreč ne more vender omenjeni g. baron zahtevati, da bi ga vsprejeli kot častnega uda v svojo sredino, kajti vender še neso pozabili, kako se je ta gospod o njih pri zadnji volitvi v občinski zastop izrazil. — Kako pa bi se to zlagalo z njegovim postopanjem proti Slovincem v Ljutomeru, ako bi tudi ti skazali njemu to čast ter ga imenovali častnim tržanom? — S tem bi ga bržčas razžalili. — Ljutomerski Slovenci morajo sicer tudi pripoznavati nekoliko zasluge, ki si jih je stekel za železnico, še večje pa so njegove zasluge za povzdigo nemške stranke v trgu samem, ker brez njega bi bila taista že kdaj preminola.

Kar železnico zadeva, vemo mi Murskopoljci dobro, da je trebalo veliko truda, veliko moči od nekega družega moža, katerega bi zdaj nasprotna stranka v Ljutomeru rada pri nas Slovincih črnila s tem, da je naložil okraju in davkoplačevalcem veliko breme. No, brez moke ni pogače. Vsaka reč ima svoje nasprotnike in prijatelje, tako tudi naša železnica. Čudno pa je to, da slišimo od prijateljev večkrat besede: „Da, g. baron to so mož, spravili so nam železnico“; od nasprotnikov železnice pa: „Toti p Kukevec je temu kriv, da imamo zdaj takšna bremena“.

Da je železnica celoti in vsled tega tudi zasebniku, celo tistemu, ki zdaj na njo godrnja, na hasek, pripozna vsak hladno misleč človek izmej nas. Da bi pa bila železnica izključno samo le delo g. barona, kakor si Ljutomerski nemški občinski zastopniki domišljajo, o tem dvomimo. Gosp. baron kot nemški Anglež ima za nas Slovence le malo občutka ter nas zmatra kot stvari nižje stopinje in se hoče s svojim delovanjem samo popeti kvišku. Naš deželni poslanec g. Kukevec deluje za korist našega in tudi sosednih krajev že četrto stoletja, za

In pa . . . rekli bi, kaki različni sorodniki snidejo se pri takovej priložnosti. Sam Bog ve, odkod se to vse njih zbere: prababica, dedček, otec, dve materi, bratje, sestre, bratranci, sestričini, svaki, svakinje, stričnik, stričnica, strine, tete, ujce, tasti, tašče, unučki in unučke. K temu si mislite še nekoliko panov sosedov z okolnih dvorov in še inih prijateljskih ljudij — imenovati jih ne umem — in kdo si jih tudi porani?

Kjer je tak naval gostov in taka ubranost, tam se more vršiti vzajemno seznanje le nanagloma. S tem ne bodi rečeno, da bi bilo vzajemno obcevanje hladno, nasprotno pravo prisrčnost pronika vse, katerikoli sedejo za gospodarjevo mizo.

Ali ničesa še nisem povedal o litevskih mizah. Ne mislite si, da so litevske mize le tako in da ne zaslužijo v mojih skromnih slikah posebne pozornosti.

Kdor je bil v samostanu pri častitih očetih reda Pavlanov na Jasnej Gori šenstohovskej, ta dobiva pojem o litevskih mizah. Tam imajo v ogromnej sobani tako ogromno mizo, da je ugajala i Švedom, kateri so jo hoteli odvesti kot plen v svoje kraljestvo. Ali kako! Takih miz ni mogoče nesti

niti skozi dveri, kajti delane so na samem mestu. To niso siromaška stalca nemška, marveč mize iz jednega kosa, narejene sočasno s stenami, katere je obklopajo. No, v Poljskej in na Litvi treba takih miz, katerih ne spraviš niti skozi okno niti skozi dveri in dajejo okoli sebe prostor toliko gostom, kolikor jih baš krene pod gostoljubne hiše streho. In tako mizo so imeli tudi v Sigmuntovki — pravi oder mej velikani!

Ali zopet bi imel pristaviti, da najkrasneja miza na svetu ni gotovo nič napram tej, za katero sem sedaj. To vsaj ni bil majhen val, ki se je baš na znamenje laskavega gospodarja valil k tej mizi. Oj, kaki različni obrazi in postave, značaji in poklici! Tu je bil tudi sodnik, bil je i maršal. O ostalih, osobito o krasnih gospeh in devojkah, še ne govorim ne. In šlo je to sedaj prav tako, kakor to pripoveduje Mickiewicz v „Panu Tadeašu“:

„Že so ustopili gostje, postavili se v vrsto; zasedel prvo mesto je pan K . . . , po stanu, časti, veku odreči se ne more; no vender klanja se mladeničem, damam, starcem.“

Da, da, baš tako je bilo to. Za tem starim, že zelo sključenim in sivovlasim panom šli so kora-

koma ostali: pani in dame, starši in mladi. Sam gospodar odkazal je mesto z usmevom, gledajoč zmiraj vidno pazljive, da bi šel vsak na svoje. To je tako najlepše: mladi k mladim, stari k starim, svobodni k svobodnim, oženjeni k oženjenim. In to uvrščenje se mu je dobro posrečilo: vsak je bil očitno vesel svojega sosedu ali sosede. Gledaje na vse to, mislil sem si ničemerno, kaj pač pride na me, s kakim sosedstvom obda mene milostivo nebo? Ostalo je le še nekoliko starejih panov strijcev. Tu mi pomiga gospodar laskavo. Tam! Ah! Zopet prav tako, kakor morete o tem čitati v „Panu Tadeašu“. In gotovo ne grešim proti vernosti, ako smelo uporabljam besede velikega pevca. Glejte, kako mi je to igralo:

„ . . . k damam milostnega pana je sestil smel, kot gostu dana mu je prednost; mej njimi saj in strijčki bilo je mesto prazno, da goste nove bi še pogostilo . . . “

Tu gospodar, pristopivši laskavo k meni, nagovoril me je s prisrčnim usmevom, naj bi se blagovoli „odpraviti“ k sosedstvu. Tudi tu imajo ženske prednost in morda mi tudi nihče ne bode ničesar oporekal.

kar ga je celo presvetli cesar odlikoval, vender pa nahaja mej nekaterimi zaslepljenci v okraji nasprotnike. Vprašamo zdaj, odkod to izhaja? — Od one stranke v Ljutomeru, katera je imenovala g. barona na Silvestrovo častnim tržanom.

Z Notranjskega 6. januarja. [Izv. dop.] Pred nekaj časa čital sem dopis z Gorenjskega v Vašem cenjenem listu, v kojem se je gospod dopisnik pritoževal, radi nedeljskega počitka. Kakor jaz, tako so tudi vsi moji kolegi, to je trgovski pomočniki z največjim veseljem čitali omenjeni dopis, misleč si, da morebiti ti vender stopimo skupaj, ter se pogovorimo, kako bi vender bilo nam storiti, da bi mi vsaj v nedeljo prosti bili. A do tega nismo prišli, temveč utihnili je kmalu vse, kakor je tudi sploh pri vsaki drugi priliki navada. Jaz, dragi kolegi, ne morem sam doseči, da bi se to zgodilo, ako pa to hočemo, stopiti moramo na noge, ter skupno storiti potrebne korake in se krepko potegniti, da bi vender ob nedeljah vse prodajalnice vsaj popoldne bile zaprte.

Vsak človek je jedenkrat v tednu rad prost, tako tudi mi ubogi trgovski pomočniki. Saj imajo skoro vsi drugi stanovi svoje gotove proste ure bodisi višji ali nižji uradniki, učitelji, da celo kmet, koji si celi teden žuli roke, v nedeljo počiva, a kaj pa mi trgovski pomočniki? Pač celi teden delamo in ko pride nedelja, ničesar ne vemo, da je to dan za počitek, nasprotno veliko bolj moramo delati in trpeti, kakor navadne dneve.

Iz Idrije 8. januarja. [Izv. dop.] Lansko jesen sklenila je rudniška godba pod vodstvom g. nadzornika Oppela prirediti koncerte ob zimskih večerih. Veselili smo se tega koraka, kajti s tem nam je bila obljubljena prijetna zabava, katere se pač vsak za lepo vneti človek z veseljem udeležuje. — Iznenadil nas je že kaj obširni vspeh, izvrstna izvršitev vseh točk pa je presegala naše pričakovanje. Godba je bila brez izjeme izborna, in zdelo se nam je, kakor da bi godci sami mej sabo tekmovali. Posebno lepi so bili posamični oddelki, kjer sta igrali po jedno ali dve glasbilo s spremljevanjem klavirja. Občinstvo s pohvali ni bilo skopo, svojo zadovoljnost pokazalo je tudi dejanjski, ker imel je koncert za koncertom več gostov. S kapelo moremo biti brez samohvalja popolnoma zadovoljni, in ne delala bi, kakor ne doma, tudi marsikje drugod nikake sramote. Vsem krogom pa, ki so pripomogli tako izvrstnemu uspehu, bodi izražena odkritosrčna zahvala.

Razen koncertov imeli smo tudi v Čitalnici dve zabavi, namreč sv. Štefana dan in Silvestrov večer, kjer tudi običnega sukanja nismo pogrešali.

Omeniti nam je še gledišča. Uprizorili sta se dve krajši igri: „Na mostu“ in „Visoka gospoda“ prevel (zadnjo) iz nemščine g. V. L. Igralo se je, vrlo dobro, in razen starih diletantov omeniti nam je posebno nekaj mladih močij, katerih vstrajnost in pridnost moramo pohvaliti. Spoznali smo pa tudi, da ugajajo pri nas le bolj šaljivi prizori. Vašemu „Dramatičnemu društvu“ bo to tudi posebna skrb, v dokaz temu bo korak, ki bo čez nekaj časa vse popolnoma zadovoljil.

Domače stvari.

— (Gospod Ivan Macák,) c. kr. evidenčni višji nadzornik, ostavil je danes Ljubljano

Uklonil sem se hvaležno — a vedel sem se ondaj plemenito. Imel sem sicer namerjeno na čarobno gospo Bronko, lepo kakor slikica, katera bi bila gotovo še bolj utrdila moje najboljše mnenje o litevskih panah in devojkah, ali videč jo v zaupljivem razgovoru z nekim mladim panom, odpovedal sem se dobrovoljno ponujenej volitvi, pohitel sem in se zadovoljil s krajem, kamer mi je namignil sosed. Ogledal sem si človeka, kateremu je po mojem poštenem računanju bilo veliko na tem, ali sedi poleg mene ali ne. Imenovali so ga splošno „pan Gervazij“. Umel je govoriti o vsem, o politiki, o poeziji in lovu. Bil je baje tudi malo literat in naudušen kuhar, katera okolnost mi je dopomogla pogledati vsaj malo v skrivnosti litevske kuhinje. Poleg tega bil je znan iz bližine z vsemi in vsakemu mojemu vprašanju odgovoril je skoro nedosežno natančnostjo. Imeti poleg sebe takega maršala in svetovalca, gotovo je tudi ugodnost.

Ali ...

... pak moškimi dana vodka, ko so sedli, holodec litevski molče so slastno jedli ...

Tako pričelo se je gostovanje. (Dalje prih.)

in se odpeljal na svoje novo mesto v Trst. Pogrešali bodemo tega gospoda, ki že trideset let biva mej nami, kajti s svojim koncilijantnim občevarjem pridobil si je splošne simpatije in bil odličen kot narodnjak in kot uradnik. Naše najboljše želje spremljajo ga na jadransko obal.

— (Osebnost vest.) Gosp. Rud. Ulepič pl. Krainfels, deželnega sodišča svetnik pri okrožnem sodišču v Novem mestu, pozvan je v službovanje k deželnemu nadsodišču v Gradcu.

— (Nedeljski počitek.) Da je mnogo naših zakonov le na papirju, to potrjuje naslednja kratka vest, došla nam iz Velč: Zadnjo nedeljo vozili so vozniki s kolodvora v Zalogu celi dan premog v tovarno na Velče. V nekaterih oddelkih so tudi delavci delali.

— (Za spomenik Husov) nabrali so Čehi v štirih tednih 27.852 gld. 93 kr. Lep vzgled narodne požrtvovalnosti.

— (Tužna vest.) „Hrvatska“ piše: „Dr. Fon, glasoviti naš operateur, žalibože je obolio na umu, te je iz Beča, gdje se je nalazio u liečničkoj ujezi, predan u stenjevačku ludnicu. Njime gubi naš glavni grad daleko u svietu poznatoga vještaka“.

— (V Celji) umrl je dne 6. t. m. g. Miha Putre, umirovljeni ljudski učitelj, v 82. letu svoje dōbe. Pokojni Putre učiteljeval je dolgo vrsto let v Idriji in v Ljubljani in marsikateri čitatelj se ga bode spominjal, čitajoč te vrstice. V m. p.!

— (Deželni šolski svet kranjski) odredil je danes, kakor se nam javlja baš pred zaključkom lista, da se vse šole Ljubljanske zapro na nedoločen čas.

— (Na srednjih šolah Ljubljanskih) hripa še vedno napreduje. Na gimnaziji je danes 210, na realki 87 bolnih dijakov.

— (Na Koroškem) tudi hripa razsaja. Deželni šolski svet je včeraj sklenil, da se v Celovci vse šole do 19. t. m. zapro. Tudi mej vojaštvom je mnogo slučajev hripe.

— (V Zagrebu) se hripa tudi zelo širi. „Obzor“ piše, da je 40% prebivalstva za novo boleznijo zbolelo.

— (Na Krškem) se odpre obrtno-nadaljevalna šola, katero je dovolilo vis. c. in kr. ministerstvo za bogočastje in pouk z odlokom z dne 16. decembra 1889 št. 19334.

— (Nov notar.) Za Tržič (Monfalcone) imenovan je notarjem dr. Anton Ballaben.

— (Z Reke:) Dr. Celigoj, zdravnik na tukajšnji pomorski akademiji, zadel je pri žrebanju srečk „Rudečega križa“ 50.000 gld.

— (Akad. društvo „Slovenija“ na Dunaji) napravi dne 11. t. m. svojo šesto redno sejo s sledečim dnevnim redom: 1. Čitanje zapisnika. 2. Poročilo odborovo. 3. Slučajnosti. Lokal: Knauss Restauration „zum Lothringer“ Kohlmarkt I. Začetek ob 8. uri zvečer. Slovenski gostje dobro došli. K obilni udeležbi vabi odbor.

— (Narodna čitalnica v Kamniku) ima dne 12. t. m. svoj redni občni zbor s sledečim vspehom: 1. Nagovor podpredsednika. 2. Poročilo tajnika in blagajnika. 3. Volitev dveh pregledovalcev računov. 4. Volitev novega odbora. 5. Posamični predlogi in nasveti. K obilnej udeležbi vabi odbor.

— (Odbor Bralnega društva v Dolu) vabi p. n. gg. društvenike najuljudneje k letnemu rednemu občnemu zboru dne 12. januarja 1890 ob 4. uri popoldne z naslednjim vspehom: 1. Nagovor predsednika; 2. poročili tajnika in blagajnika o letnih računih; 3. volitev novega odbora; 4. posamezni predlogi in nasveti, mej drugim o stanovanju društvenem in o društveni zabavi

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 8. januarja. V včerajšnji češko-nemški konferenci stavil je Gauč glede šolskega vprašanja predlog, katerega so pa Nemci, kakor tudi Čehi odklonili. Govori se, da se Staročehi nemškim zahtevam nečejo udati, zato se pričakuje, da se bode pri jezikovnem vprašanju konferenca odložila. V današnji seji, ki je pričela ob 12¹/₂ in trajala do 4¹/₂ popoldne, zopet ni bilo ne Matuša ne Clama. Prvi utegne do jutri ozdraviti, poslednji pa še biva na Češkem. Nadaljevalo se je danes in končalo posvetovanje o šolskih zadevah, potem pa pričela razprava o deželnem kulturnem svetu.

Dunaj 8. januarja. Podmaršal Arlow in polkovnik Einem dobila sta dopust, polkovnik Schreml pridodeljen je vojnega ministerstva prezidijalnemu uradu.

Berolin 8. januarja. Na javnih in na mnogih zasebnih poslopih vise črne zastave. Sočutje je splošno in odkritosrčno. Vsled tega žalnega dogodka pa kupčije veliko trpe. Dve zimi že ni bilo na dvoru plesov, sedaj pa zopet odpade dvorna sezona. Tudi veliko zasebnih veselje je že odpovedanih. Dvorna žalost napovedana je na tri mesece, deželna žalost pa na šest tednov.

Madrid 8. januarja. Govori se, da bode zbornični predsednik Alonzo Martinez dobil naročilo, da sestavi kabinet.

Dunaj 9. januarja. V današnji seji generalnega sveta avstro-ogerske banke predložil se je bilančni sklep za l. 1889. Vsa dividenda znaša 43 gld. 50 kr. (7¹/₄%), torej spada na družega semestra kupon 28 gold. 50 kr. Obe državni upravi sta pri dobičku udeleženi z 232.974 gld. 40 kr.

London 9. januarja. „Times“ in „Standard“ jako ostro kritikujeta rusko okrožnico glede bolgarskega posojila in trdita, da je popolnoma neopravičena. Bolgarska Berolinske pogodbe v resnici ni rušila. „Times“ opazuje, da bi Rusija ne smela ugovarjati proti podpiranju bolgarskega posojila na Dunaji, ker je v Parizu skleneno srbsko posojilo ne le podpirala, temveč zanj uprav jamčila. „Standard“ misli, da bi od strani Rusije bilo brezuspešno, ko bi Bolgarsko ali pa prijatelje Bolgarske pozvala pred evropskega mnenja sodišče. V tega sodišča obeh kriva je Rusija, ne pa Bolgarska.

Madrid 9. januarja. „Epoca“ javlja, kralju je mrzlica odjenjala, ko so mu dali kinina.

Razne vesti.

* (Kralj španjski) je bil zadnje dni močno zbolel za hripo. Sedaj pa baje ni nobene nevarnosti za malega bolnika. Sicer so pa za hripo zbolele vse kneževske osebe španjskega dvora. Kraljica regentinja in hči njena, infantinja Terezija, sta tudi oboleli. Ravno tako so za hripo zboleli nadvojvodinja Rainer, in vse dame njenega spremstva. Nadvojvodinja je šla namreč v Madrid pohoditi kraljico.

* (Sloveča Madjarka,) Dne 5. t. m. umrla je v Budimpešti udova Janeza Bahusa v 87. letu. Starka je igrala veliko ulogo v ogerskih bojih 1848. in 1849. leta. Kot posestnica gradu v Vilagosu je gostila Görgeya. V pričo nje se je Görgey pogajal z Rusi in sklenil pogodbo. Sedela je pri poslednji večerji mej Görgejem in ruskim posredovalcem generalom Solovom. V šestem desetletji sedanjega stoletja si je jako prizadevala, da z lastnimi darovi in z nabiranjem zboljša kolikor moč usodo političnih ujetnikov v ogerskih in avstrijskih ječah. Njen sin Sigmund je član gospodske zbornice in upravni odbornik avstroogerske državne železnice, Ladislav pa državni poslanec. Prijateljstvo z Görgejem skleneno v Vilagosu je pa privelo do tega, da je jeden njenih sinov vzel v Celovci rojeno Görgejevo hčer Berto. Sinovi njeni nameravajo izdati jako važne memoire matere svoje.

* (Na Moldavi se je led udr.) Trgovski akademik Miha Nenadović iz Belega grada, medicinec Ivan Milić iz Kotora, Oskar Velvasky iz Prage in skladatelj Ivan Ivanović s Cetinje so se dne 2. t. m. drsali blizu Prage po Moldavi. Led se jim je udr. Ivanović je prišel pod led in utonil. Pokojnik je dobival podporo od črnogorskega kneza, da je mogel studovati. Druge so pa dva dninarja in jeden tesar izlekli iz vode.

* (Cesar in starinar.) Znano je, da je bil pokojni nemški cesar Viljem jako varčen. Pripoveduje se, da ga je sluga nekega jutra, ko se je oblačil, opomnil, da bi že bil čas, da si kupi novo suknjo. Cesar je dobro ogledal suknjo, potem pa vprašal, koliko bi starinar dal zanjo. „Tri tolarje“, odgovori sluga. Cesar hitro izveče iz žepa tri tolarje in jih da slugi rekši: Tu imaš tri tolarje, in sedaj bodem vender smel suknjo še nekaj časa nositi“.

* (Več štrajkov pričakovati) je v Budimpešti. Strojvodje po tiskarnah zahtevajo povišanje plače, 1600 mizarskih pomočnikov tudi ni zadovoljnih s sedanjo plačo.

* (Novo leto) se je v Linci dobro začelo. Dne 3. t. m. se je zastrupil 18letni dijak višje realke Oton Flachl, dne 4. t. m. se je pa zaklal bančni uradnik Anton Luger.

* (Roman neke devoyke) Pred kacinimi tremi leti zaljubila se je mlada devoyka jako bogate rodbine v Brescii Elizabeta Arrivabene v nižjega uradnika tamošnje preture Ernesta Fenilija.

Rodbinska razlika mej bogatim dekletom in ubogim kanclistom bila je prevelika, da bi bili mogli stariši njeni kar v zakon privoliti. Nazadnje so stariši le privolili hčeri, da ga vzame, ko se le ni dala pogovoriti, da bi ga pozabila. Svatba se je praznovala jako slovesno. Dano pa vendar ni bilo, da bi mlada dvojica uživala srečo. Njega na svatbi zadene mrtvoud, ona pa potem zblazni. Čez tri mesece je pa devojka zopet dobila razum in sedaj se misli odreči svetu in stopiti v samostan v Turinu.

*** (Samoumor zaljubljene dvojice.)**

Te dni so našli blizu Dunaja trupli dveh zaljubljenec, ki sta se ustrelila s samokresi, štiriintride setletnega zavarovalničnega uradnika Maksa Lufta in gospodične Emilije Gruhnert. Ona je bila nekaj časa guvernantka, poslednji čas pa frizerka. Bila sta že precej časa zaročena. Ker so se pa njiju gmotne razmere vedno bolj na slabo obračale in ni bilo upanja, da bi se mogla vzeti, sklenila sta si vkupe končati življenje.

Va b i l o.

Gospodje člani čitalniškega pevskega zbora naj izvolijo udeležiti se polnoštevno pevske vaje v petek dne 10. t. m. z ozirom na potrebne priprave za póstne besede.

Čitalniški pevski odbor.

„LJUBLJANSKI ZVON“

za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tu je i:

8. januarja.

Pri Slonu: Kern, Lusatto iz Trsta. — Puchinger, Plan, Spitzer, baron Pirquet z Dunaja. — Haller iz Šmihova. — Jerše iz Dobovca. — Matšek iz Št. Vida. — Zupan iz Vipave.

Pri Maliči: Feistritz s Trga. — Finger iz Prage. — Horovitz z Dunaja. — Viesenberg iz Kočevja. — Lokateli iz Velike Kaniže.

Pri Bavarskem dvoru: Stritof iz Starega Trga. — Tekavec iz Kranja.

Umrli so v Ljubljani:

V deželnej bolnici:

6. januarja: Martin Podipeec, delavec, 28 let, za jetiko.

7. januarja: Ivan Longika, krojač, 35 let, za sprindjem jeter.

Loterijske srečke 8. januarja.
V Brnu: 19, 59, 79, 72, 86.

Tržne cene v Ljubljani

dne 8. januarja t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 66	Špeh povenjen, kgr.	68
Rež,	5	Surovo maslo,	90
Ječmen,	4 55	Jajce, jedno :	3
Oves,	3 10	Mleko, liter	8
Ajda,	5	Goveje meso, kgr.	56
Proso,	5 30	Telečje	60
Koruz,	4 66	Svinjsko	56
Krompir,	3 03	Koštranovo	32
Leča,	11	Pišanec	35
Grah,	10	Golob	18
Fižol,	8	Seno, 100 kilo	2 32
Maslo, kgr.	1	Slama,	2 50
Mast,	70	Drva trda, 4 metr.	7 20
Špeh frišen	53	„ mehka, 4	4 35

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
7. jan.	7. zjutraj	751.6 mm.	-6.8°C	brezv.	megla	0 00 mm.
	2. popol.	749.2 mm.	-3.6°C	sl. zah.	d. jas.	
8. jan.	9. zvečer	749.4 mm.	-5.6°C	brezv.	d. jas.	

Srednja temperatura -5.3°, za 2.7° pod normalom.

Dunajska borza

dne 9. januarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 86 50	gld. 86 75
Srebrna renta	87 30	87 40
Zlata renta	109 70	109 60
5% marcna renta	101 60	101 65
Akcije narodne banke	927	928
Kreditne akcije	324 25	324 50
London	117 55	117 65
Srebro	9 32	9 31 1/2
Napol.	5 56	5 56
C. kr. cekini	57 50	57 50
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	132 gld. 50 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	173
Ogerska zlata renta 4%	101	20
Ogerska papirna renta 5%	99	05
Dunavska reg. srečke 5%	100 gld.	122
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	116	75
Kreditne srečke	100 gld.	181
Rudolfske srečke	10	19
Akcije anglo-avstr. banke	120	154
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.		

V „NARODNI TISKARNI“ v LJUBLJANI

je izšla knjiga:

Blódné duše.

Roman.

Češki spisal Václav Beneš-Třebitzký. Preložil Ivan Gornik. — Mala 8°, 523 strani. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Mlad, pošten

trgovski pomočnik

z dobrimi priporočbami in dober prodajalec vsprejme se takoj. (17-1)

Jos. L. Jaschke v Trbovljah.

SLOVANSKI SVET

polumesečnik, ki izhaja v Ljubljani

popolnoma nezavisni organ slovenske inteligencije vseh stanov, bo priobčeval leta 1890 fundametalne razprave o političkih sistemih v Avstro-Ogerski, o narodnopolitiških programih, o nacionalni avtonomiji, o cirilometodijski cerkvi in njeni zgodovini, o slovanskem narodnem gospodarstvu v pogledu na Slovane našega cesarstva, o važnih slovanskih kulturnih vprašanjih, v vsaki številki članke političkega in aktualnega pomena, dopise iz raznih slovanskih krajev, poročila o važnih dogodkih in delih ter o književnosti vseh slovanskih literatur.

„SLOVANSKI SVET“ stoji za celo leto 4 gld., za četrt leta 1 gld., za Ljubljano, dijake in ljudske učitelje pa 3 gld. 60 kr. na leto in 90 kr. za četrt leta.

Naročnina se pošilja izdajatelju „SLOVANSKEGA SVETA“ v Gorico (Görz). (7-2)

Zobozdravnik AVGUST SCHWEIGER

ordinuje vsak dan od 9. do 12. ure dopoldne in od 2. do 5. ure popoldne.

Stanuje (908-22)

v hotelu „Pri Maliči“, II. nadstropje, št. 23.

Nova neprekosljiva Pariška plomba, priznana od avtoritet za najboljšo, zobem jednake barve ter nedomesti v svojej trajnosti zlato plombo.

Dve hiši na prodaj.

V Slapah pod Ljubljano, blizu papirnice v Vevčah, prodam svoji hiši št. 2 in 17. V hiši št. 2 je stara gostilna in je pripravna tudi za vsako drugo obrt ali kupčijo. Pri obeh hišah je zemljišče, katero se tudi ob enem prodaja. — Natančneje pove

Janez Grum
v Slapah št. 17.

(13-2)

ILUSTROVAN NARODNI KOLEDAR za leto 1890.

Uredil, izdal in založil Dragotin Hribar.

Dobiva se v „Narodni Tiskarni“ in v bukvarnah J. Gontini-jevi in M. Gerber-jevi v Ljubljani. Naroča se pa lahko v vseh bukvarnah.

== Cena 45 kr., po pošti 50 kr. ==

Vsebina: Popolen kalendar, koledar, kateremu so pridejana tudi slovanska imena, in cerkveni koledar. Nadalje: Genealogija cesarske hiše. Sedanji vladarji evropski. Vojvodina Kranjsko: Vsi deželni zastopi, deželni odborniki, deželni poslanci, mestni odborniki, načelniki uradov, c. kr. notarji, advokati itd. Splošne določbe c. kr. pošte. Brzjavni cenik. Lestvica za pristojbine kolekov. Sejmi na Kranjskem. — Zabavni del: Naši zaslužni možje. Božja pota Slovencev. V noči Rusak. Ogled po svetu: Dogodki v Srbiji. Razstava v Parizu. Boulanger. Orijentalna železnica itd. Smešnice. — Naznanila.

VIZITNICE

priporoča

NARODNA TISKARNA
v Ljubljani.

Gradec: Lekarna Vendelina pl. Trnkóczy ja, deželna lekarna, Sackstrasse.
Dunaj: Lekarna Viktorja pl. Trnkóczy-ja, „pri sv. Frančišku“, (ob jednom kemična tovarna), V., Hundsturmstrasse 113. (1035-4)

Nepresegljivo za zobe

je
I. salicilna ustna voda

aromatična, upliva okrepčevala, zabranjuje gnjilobo zob ter odstranjuje iz ust neprijetni duh. Jedna velika steklenica 50 kr.

II. salicilni zobni prašek

splošno priljubljen, upliva jako okrepčevala, ter ohranjuje zobe svetlo bele, a 30 kr.

Navedeni sredstvi, o katerih je došlo mnogo zahvalnih pisem, ima vedno sveži v zalogi ter vsak dan po pošti pošilja

lekarna Trnkóczy
v Ljubljani

zraven rotovža.

Zunanja naročila se s prvo pošto razpošiljajo.

Dunaj: Lekarna Julija pl. Trnkóczy-ja, „pri zlatem levu“, VIII., Josefstädterstrasse 30.
Dunaj: Lekarna dr. Otona pl. Trnkóczy-ja, „pri Radec-kiju“, III., Radetzkyplatz 17.

ČEBELNO-VOŠČENE SVEČE

prodaja

PAVEL SEEMANN v LJUBLJANI.

(1045-3)